

CRONOLOGIA DE L'ENYOR

I

La boira ennuvolada de la televisió de mitjanit
—de quan les ones hertzianes dormien vuit hores—
s'instal·la als meus ulls.

Darrera la càmera,
el mecanisme inconscient de la supervivència
engreixa les politges rovellades
per una mandra agnòstica.

La comunitat
diu que sí amb el cap,
com els gossets de plàstics que es veien abans al maleter dels cotxes.

II

L'estrident mal educat

esberla el primer fil de nacre,

el més agoserat,

el que pretenia escapar abans d'hora.

Com sempre que passa una cosa així,

la resta s'acoquina

i es lliga de nou la bossa al cap.

III

Recordo encara l'espessor de la llàgrima als llavis.

Sense picar la porta,

s'abraonen a sobre meu

els comerciants ferotges amb tres caps

i escurçons a la gola.

Estripen el vel de la memòria

amb el somriure inconsistent.

Em recol·loco, endropit, a la cadira

mentre arreplego la tela del paracaigudes

de nou a dins la motxilla.

La humitat de la roba desperta la pluja passada.

III

Acondiciat amb l'uniforme blau,
somric a les màscares.

Tinc la satisfacció
d'asseure al meu taüt
i gaudeixo tot jugant a les cartes
amb la resta de difunts.

Fa goig veure'ls córrer
darrera el ninotet,
penjat de la canya
i vestit amb el barrec de copa alta i el frac.

Sobretot als que s'ho han cregut
i malversen estalvis en corbates de fil.

V

Cabòries de juguina alimenten la bjanada,

adalil traïdor que mena els exèrcits

giravoltant la sínia

per abocar després l'aigua

de nou a la bassa

d'on l'han extreta.

Però jo m'hi esmunyo dòcil.

Només se m'escapa alguna esgarrapada sense uncles

del gos que borda.

Qui vigila el molí

esbossa el somriure paternal

del que sap que ha fet bé la seva feina.

VI

Enredat entre la ferralla

m'escapo de nou als teus braços.

La tassa subjecta entre els dits

exhala perfums adés exòtics

i tothora recomfortants.

Els cabells marronosos

—els que havien estat la meva bufanda

les nits de calor—

retornen sobtadament

al meu petit univers.

Empasso l'aigua calenta

quan voldria engolir la mel dels teus llavis.

El seu record, malgrat tot, m'engoloseix.

VII

El soroll de les màquines colpejant el metall,
impossibiliten l'excursió al teu ventre.

L'entrada al remolí tel·lúric

dels orígens de la vida

fou una maniobra heurística i escapçada

que el temps ha compartit

i reserva en la nostra memòria col·lectiva.

El rebost en temps de sequera

reserva confitures plenes de sucre

per a donar aliment a la sang.

VIII

A la caverna de les idees

—no pas la platònica sinó la cel·lular—

s'hi barregen música i llenguatge

en una dansa desconeguda avui.

VIII

Bèsties carnívores separen l'home de la divinitat.

La moral pivota sobre dues idees irreconciliables
que es belluguen com els pols magnètics d'un imant
quan els acostes frec a frec l'un amb l'altre.

El model matemàtic del dibuix que recorre
es mostra irresoluble al pensament humà,
ple de signes malèvols que canvien de forma i d'aspecte.

Fem relliscar les pàgines de miler i milers de tractats,
com les variacions d'una simfonia romàntica.

Però jo al teu cos hi trobo la resposta.

X

Retorno a la cua del racionament

amb la targeta doblegada entre les ungles.

L'estraperlista em pica l'ullet

i jo faig veure que no m'hi he fixat.

Em resten encara tres fulles a la llibreta.

Avui

m'abelleix canviar el mobiliari de la cuina.

Guaito de reüll el rellotge

i em fixo que tancaran d'aquí a tres quarts.

Esquerdo el camí per a avançar unes passes

en una maniobra absurda

al passadís de la mort.

XI

Relato a mode simbòlic,
al mode de la poetessa oblidada,
allò que ahir eren les meves renúncies.

L'ancià somriu
des del seu cau d'una simplicitat eixordadora
i voleia acompanyat del pardal.

Xiulen:
busquen parella o són feliços així.

Pot arribar a ser la poesia d'un sol mot?

XII

Els paquets de cigarretes amenacen
i obliguen a una reflexió forçada
sobre la fragilitat de l'existència.

Exèrcits ortodoxos
s'agomboien arrengrerats
al subtil raonament global de la tala d'arbres
i carreguen extindors de ràbia
contra els que volem decidir el nostre destí.

Hamlet llença la calavera al terra
per a empunyar de nou l'espasa
ahora que escup
les restes de tabac havà d'entre les dents.

XIII

Així com la llum del capvespre m'endolceix,
la del migdia m'encén.

Però les muntanyes
aturen els núvols
i obliguen les borrasques de l'enyor.

El món de darrera l'espill
s'ha modernitzat massa
i ha perdut l'encant de l'enigma.

Perquè els enginyers
van giravoltar el mitjó
del regal de Dionís
i ara mercadegen amb il·lusions.

Jo ja he vist el món pel darrera
malgrat que de tant en tant
m'hi deixi arrossegar
innocent.

XIII

Jocs de paraules ambivalents,
homonímia o polisèmia;
pensaments que en suggereixen d'altres,
aforismes o refranys;
la música de les lletres,
mètrica, ritme i rima;
imatges especialment belles,
metàfores o metonímies;
expressió artística d'un concepte,
retòrica i pragmàtica;
poesia,
lingüística.
Lao Tse ja fa temps que m'interessa.

XV

L'artifici del temps

il·lumina les gallines amb violència

quan els escalfa, feréstec, la cambra.

La filosa de les tres bruixes

ens va apartar de la vall d'Ur.

A mi, de sobte, em fa nosa la camisa.

Em despullaria ara mateix

i a tu també et desvestiria rabent.

O millor a poc a poc,

amb el temps que necessito per a desitjar veure

les teves espatlles nues,

just l'instant abans de deixar caure la roba

esquena avall.

M'agraden les dificultats:

quan escric poesia i quan et despullo.

XVI

La laxa lassitud lliga la luxúria.

Lleparia líquids lliscant pels lòbuls làctics,

lleixant la llàcova lateralment.

Libaria límpida llet,

llamineria lasciva,

llepolia lleugerament licorosa,

Lamento la lògica lentitud linial.

Licito llibertat.

XVII

Els altres repeteixen tradicions
despreocupats,
sense cercar-ne el sentit.

Tu i jo estirem el metre
de punta a punta de la sala
per a dibuixar els plànols de l'edifici
a escala i amb rigor.

Ens empoleguem les jaquetes
de ciment i guix
de les obres.

Tanmateix, respirem un aire compartit i,
un cop s'acaba el dia,
ens asseiem a la butaca
amb les cames còmodament recolzades
al puf del diàleg.

XVIII

Al taller del ceramista
hi cerco les formes
que no veig pel carrer.
Em sorprèn no trobar cap motllo esberlat
ni ple de pols.
Li demano
i n'assenyala un de sol, roí,
escapçat i ple d'esquerdes.
L'esbirro que dissimula per allí
m'aguanta la mirada
en una rauxa de ferocitat.
Però ben aviat ha de deixar-me
perquè se sent bufar el vent
per algun altre indret.

XVIII

Plom a sobre les parpelles.

La taronja mecànica

dóna voltes a la corda

per a no defallir.

El soroll metàl·lic i ritmat

dels engranatges

sembla el tic nerviós d'una cama

abans de l'examen.

El botiguer

ja ha penjat el cartell de tancat

darrera la porta.

Només restem els que mai no serem

capaços de cisar-li part

de la plusvàlua

XX

El cor improvisa sobtadament un espectacle de funambulisme.

Putxinel·lis de drap

reapareixen de darrera l'escenari

i espanten la mainada.

Jo marxo a la merceria de la cantonada

a demanar si tenen ulls per al clatell.

